

Arrest

nr. 229 475 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
VOOGD : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. UNGER *loco* advocaat V. HENRION en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 23 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. H. (...), bent een Afghaanse staatsburger van Pashtou origine. U verklaart geboren te zijn op 5 april 2002. U bent een soennitische moslim en afkomstig uit het dorp Zaywalat gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak. U hebt slechts een jaar koranlessen gevolgd. Voor de rest zorgde u voor de koe van de familie en bracht u eten naar uw vader die een winkel in algemene voeding had samen met een zakenpartner. Uw vader verkocht naast voedingswaren ook alcohol in zijn winkel. Zijn zakenpartner haalde de alcohol samen met andere producten in Kabul en verkocht deze samen met uw vader in hun winkel aan politieagenten en soldaten. Uw vader overleed ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan aan een hartaanval. Vervolgens nam u zijn plaats over in de winkel en verkocht eten en alcohol. Zoals gewoonlijk ging uw zakenpartner M. (...) op een dag naar Kabul om daar goederen en alcohol in te kopen. Op zijn terugweg werd zijn auto echter tegengehouden door talibanleden. Ze ontdekten dat hij alcohol verkocht en doodden hem meteen ter plaatse. De winkel werd in brand gestoken. Uw moeder hoorde hiervan en is u komen informeren in de winkel. Vervolgens ging u naar huis samen met uw moeder waar uw oom langs moederszijde u opwachtte. Hij nam u meteen mee naar zijn huis waar u de avond doorbracht. De volgende dag kwam u terug naar uw huis. Uw moeder informeerde u dat talibanleden de vorige nacht thuis waren gekomen en u zochten. Vervolgens beseftte u dat u daar niet meer mocht blijven en ging u terug naar uw oom. Uw oom heeft ondertussen een smokkelaar geregeld. De volgende dag, circa op 27-30 maart 2018, begon u aan uw reis naar Europa. Na een reis van ongeveer vijf maand, waarvan u vier maand in Griekenland doorbracht, kwam u op 12 augustus 2018 in België aan, waar u de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (taskara), de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, moeder, oom en uw twee jongere broers, negen foto's van uw regio en van de winkel van uw vader en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS hecht immers geen geloof aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban omwille van de alcoholverkoop in uw winkel.

Ten eerste werd opgemerkt dat u zeer weinig informatie kon verstrekken over uw zakenpartner M. (...) die door de taliban werd gedood, het incident dat heel uw leven op zijn kop zette en u het land deed ontvluchten. Gevraagd meermaals om alles te vertellen wat u over hem wist, kon u niets meer aangeven dan dat hij M. (...) heette, uw buurman was en een vrouw en twee zonen had (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Er kan van u nochtans verwacht worden dat u meer over hem weet, vermits hij niet alleen jullie buurman was maar ook al heel lang de zakenpartner was van uw vader, later

ook van u en omdat zijn moord voor u heel veel veranderde. Bovendien had u ook in Afghanistan al de leeftijd om deze informatie te bekomen en te begrijpen. Ten tweede kan u van zijn overlijden geen enkel bewijs neerleggen zoals bijvoorbeeld een overlijdensakte, of een aanklacht bij de politie met betrekking tot zijn moord of bijvoorbeeld beeldmateriaal (CGVS, p. 19).

Verder werd ook vastgesteld dat u geenszins gedetailleerde of overtuigende verklaringen kon neerleggen over uw werk in de winkel van uw vader. U weet niet hoe uw zakenpartner de voedingswaren en alcohol kocht in Kabul, of waar in Kabul, evenmin weet u hoeveel hij daarvoor betaalde. U gevraagd waarom uw vader en zijn zakenpartner alcohol verkochten, een handel waarvan u zich bewust was dat verboden was in Afghanistan, verklaarde u het niet te weten. Gevraagd wanneer u precies te weten kwam dat uw vader alcohol verkocht in zijn winkel, gaf u tegenstrijdige antwoorden. Eerst verklaarde u dat hij voor zijn overlijden aan u zei dat hij alcohol verkocht aan de soldaten. Kort erna verklaarde u dat hij dat niet tegen u zei, maar tegen uw moeder maar dat u hem dat wel hoorde zeggen (CGVS, p. 11). Dat u niet voldoende weet over de details van de handel van uw vader kan niet weggevestigd worden door uw jeugdige leeftijd. Ten tijde van deze incidenten had u een leeftijd waarbij u het nodige onderscheidingsvermogen had. Daarenboven nam u de zaak van uw vader over en als de oudste zoon in een Afgaans gezin kreeg u de verantwoordelijkheid over heel het gezin. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden dat u wel meer wist over deze handel.

Ook over hoe de alcohol verkocht werd in uw winkel bleven uw verklaringen vaag. De klant zou naar uw winkel komen en u vragen: "geef me dat ding". Vervolgens zou u de alcoholflles in een zwart plastic steken en zo aan de klant overhandigen, hetgeen niet verder gaat dan een zeer simplistische beschrijving (CGVS, p. 11). Gevraagd aan wie u precies alcohol verkocht, kon u ook niet meer specificeren dan aan soldaten en politieagenten, hoewel dit nochtans zeer relevante informatie betreft voor iemand die een verboden handel in alcohol doet in een regio met talibanaanwezigheid. Namen van agenten aan wie jullie verkochten kent u niet. U zou dus vertrouwen moeten hebben in degene aan wie u alcohol verkocht om er zeker van te kunnen zijn dat hij geen spion van de taliban of van de overheid was. Dat u in die context zomaar alcohol verkocht aan mensen die u niet meer zeiden dan "geef me dat ding", is dus verre van geloofwaardig.

Uw verdere verklaringen betreffende de daaropvolgende bedreigingen van de taliban zijn eveneens ongeloofwaardig. Zoals reeds in het bovenstaande werd gesteld, wordt er geen geloof gehecht aan de alcoholhandel in uw winkel waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de daaropvolgende moord op uw zakenpartner en de dreigementen van de taliban. Het is bovendien zeer onaannemelijk dat de taliban de avond van de moord op uw zakenpartner naar uw huis kwamen, u niet vonden, maar er niet dachten om naar uw oom te komen waar u verbleef. U verklaart immers slechts één familielid te hebben in Afghanistan behalve uw moeder en broers, namelijk uw oom langs moederszijde die op vijf minuten wandelafstand van uw huis woonde, in een regio met talibanaanwezigheid (CGVS, p. 18). Dat de taliban die op zoek waren naar u, niet de moeite deden om zich te verplaatsen naar uw oom die slechts op vijf minuten wandelafstand woonde in een regio waar ze ook leden hadden, maakt uw relaas nog ongeloofwaardiger.

Voorts wordt ook geen geloof gehecht aan het overlijden van uw vader wegens enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Bij uw aankomst in België verklaarde u dat hij drie maand voor uw vertrek uit Afghanistan is overleden (Fiche NBMV). Tijdens het tweede onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat hij vier maand voor uw vertrek overleed (Verklaring, p. 8, vraag 15). Op het CGVS verklaarde u dat hij een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan is gestorven (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u enkel uw eerdere verklaring, hetgeen niet beschouwd kan worden als een afdoende uitleg (CGVS, p. 19). Aldus zijn er ook sterke twijfels over het overlijden van uw vader.

Verder verklaart u geen nieuws te hebben over het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit Afghanistan. In dit verband gaf u aan dat u geen contact hebt met uw familieleden omdat u de nummers van uw moeder en van uw oom verloren bent op zee onderweg naar België (CGVS, p. 7). U zou het telefoonnummer van uw moeder en van uw oom op een stuk papier hebben neergeschreven. Dat zou echter nat zijn geworden tijdens uw overstek naar Griekenland waardoor u geen contact meer hebt kunnen opnemen met uw familie. Ze zouden dus niet weten dat u in België bent. U werd geconfronteerd met het feit dat uw oom, die voor de smokkelaar betaalde, wel zeker zou moeten weten dat u in België was, aangezien men kan aannemen dat dit een voorwaarde zou zijn voor de smokkelaar om zijn geld te krijgen van uw oom. Hierop paste u uw antwoord aan en verklaarde u dan dat uw oom misschien wel weet dat u in België bent maar dat u alleszins zelf niet in contact bent met uw oom. Uit uw verklaringen

blijkt verder dat de smokkelaar die u begeleidde naar België wel het telefoonnummer van uw oom had. De vraag stelt zich dan ook waarom u zijn nummer niet aan de smokkelaar had gevraagd. U gevraagd of u in contact wilde komen met uw familie, antwoordde u dat u dat wel wilde. Gevraagd of u een poging deed om in contact te komen met uw familie, antwoordde u dat u probeert in contact te komen met de smokkelaar om zo de telefoonnummers van uw familieleden te krijgen. Gevraagd hoe u dat probeert, antwoordde u echter dat u niet weet hoe u dit moet vinden, waaruit afgeleid kan worden dat u niet eens een poging deed of erover nagedacht hebt (CGVS, p. 7). Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u bij uw aankomst in België wel een gsm bij had, een gegeven dat u probeerde te ontkennen tijdens uw onderhoud op het CGVS, wat dan wel wijst op mogelijk contact met uw familie onderweg (Fiche NBMV). Dat u wel contact had met uw familie werd dan ook duidelijk op het einde van uw persoonlijk onderhoud toen u beloofde om contact op te zullen nemen met uw familieleden om documenten te laten opsturen, die u effectief kort nadien (op 22 en 26 maart 2019) neerlegde (zie administratief dossier). Gelet hierop en gelet op het feit dat u zeer kort na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel erin slaagde documenten te laten opsturen door uw familie (zie verklaring advocaat dd. 22 maart 2019) kan er geconcludeerd worden dat uw verklaringen over uw contact met uw familie niet kloppen en dat u dus wel in contact was en nog steeds in contact bent met uw familie. Bijgevolg is het dan ook zeer opmerkelijk dat u verklaart niets te weten over het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit Afghanistan, wat de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas versterkt.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat er evenmin geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over uw familiesamenstelling. Zoals reeds gesteld, ondermijnen uw tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van het overlijden van uw vader. Ten tweede is het beeld dat u schetst van uw familie in Afghanistan geenszins overtuigend. Zo verklaarde u slechts één oom langs moederszijde te hebben. Uw moeder zou één broer hebben en geen zussen. Uw vader zou zelfs enig kind geweest zijn. Gelet op het feit dat Afghaanse families over het algemeen groot zijn, is dit allerm minst aannemelijk. Volgens objectieve informatie bevat het gemiddelde Afghaans gezin meer dan zeven leden. Meer dan de helft van de Afghanen wonen in een huis met meer dan negen mensen (landeninformatie nr. 1). Dat uw vader enig kind zou geweest zijn en uw moeder slechts één broer zou hebben, is dus zeer opmerkelijk. Dat uw moeder heden helemaal alleen zou wonen in uw dorp zonder een mannelijk voogd bij haar (uw oom zou immers in een ander dorp wonen), maakt dit beeld nog minder aannemelijk. Het komt immers weinig voor dat vrouwen als gezinshoofd functioneren in Afghanistan gezien de bewegingsbeperkingen gelegd op de vrouwen daar. Uw verklaringen doen dus vermoeden dat u geen volledig zicht biedt op uw familiaal netwerk in Afghanistan.

Uw verklaringen over uw dagelijks leven in Afghanistan zijn evenmin geloofwaardig. Gevraagd hoe een gewone dag voor u er uitzag in Afghanistan, gaf u ook een simplistisch antwoord. U zou immers een koe hebben en u zou zich de hele dag met de koe hebben beziggehouden. Toen u daarop geconfronteerd werd met de vaststelling dat het zorgen voor één koe niet de hele dag kan innemen, voegde u eraan toe dat u ook eten bracht naar uw vader in de winkel (CGVS, p. 8). Deze antwoorden zijn niet overtuigend noch aannemelijk voor een jong persoon in Afghanistan.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat het CGVS sterk twijfelt aan uw verklaarde ongeletterdheid. U zou immers nooit school hebben gelopen in Afghanistan en kan niet lezen en schrijven. U volgde slechts een jaar koranlessen. U gevraagd waarom u niet naar school ging, antwoordde u dat u moest zorgen voor jullie koe en eten moest brengen naar uw vader. Gezien het simplistische beeld dat u schetst van uw dagelijks leven in Afghanistan en gezien ook het feit dat de meeste Afghaanse kinderen deze zaken doen naast hun scholing, wordt dit weinig aannemelijk geacht. De drempels voor de meeste Afghaanse kinderen om niet naar school te gaan, zijn onveiligheid in hun regio, armoede of afwezigheid van een school dichtbij hun huis. U haalt deze redenen echter niet aan. U blijkt niet arm te zijn vermits uw vader een winkel had waaruit hij inkomsten haalde. Bovendien bestaat er een school in uw dorp. Tevens verklaarde u in de winkel van uw vader te werken waar u betalingen ontving en geld teruggaf aan uw klanten, handelingen die een zekere geletterdheid vereisen. Geconfronteerd hiermee, kon u geen concreet antwoord bieden. U herhaalde louter dat u ongeletterd bent maar dat u wel werkte in de winkel, een uitleg die geen opheldering biedt (CGVS, p. 19).

Aldus dient te worden besloten dat er geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas evenmin als aan uw familiesamenstelling, aan het feit dat u geen contact hebt met uw familie noch aan uw onderwijsniveau. Deze vaststellingen hebben een negatieve invloed op de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Met betrekking tot de taskara's die u hebt neergelegd, dient te worden opgemerkt dat deze weinig bewijswaarde hebben vermits het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (zie landeninformatie nr. 2). In geval van uw taskara en die van uw vader zijn er bijkomende indicaties die de authenticiteit van deze taskara's ondermijnen. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw taskara vier à vijf jaar geleden heeft laten maken samen met uw vader. De voorgelegde taskara blijkt echter na uw aankomst in België opgesteld te zijn. De afgiftedatum is immers 26.9.1397, omgezet naar de westerse kalender 17 december 2018. De vraag is wat de waarde is van een identiteitsdocument in uw afwezigheid wordt uitgereikt. Bovendien wordt in deze taskara verwezen naar de gegevens van de taskara van uw vader. In uw taskara wordt over zijn taskara vermeld dat het "op volume 16 is geregistreerd" terwijl op zijn eigen taskara wordt verwezen naar volume 19. Bijgevolg kan er weinig bewijswaarde kan verleend worden aan deze taskara's. De taskara's van uw broers, moeder en oom voegen verder niets toe aan uw relaas. U legde ook negen foto's neer waarop plaatsen in uw regio en de winkel van uw vader zouden zijn afgebeeld. Op deze foto's zijn enkel beelden te zien van enkele wegen, afgebrande gebouwen en tankwagens en een auto. Door louter foto's van plaatsen of voorwerpen in te dienen zonder enige concrete verwijzing naar uzelf kan u uw herkomst uit deze regio of het bestaan van de winkel van uw vader niet bewijzen, noch de bedreigingen die u ontving van de taliban. Bovendien kan aan privéfoto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De enveloppe waarin uw documenten werden opgestuurd, is verzonden door M. N. (...), uw oom van moederszijde. Hoewel hij als zijn adres een dorp in de provincie Maydan Wardak vermeldde, is Kabul aangeduid als stad en de enveloppe bevat enkel een stempel uit Kabul, gegevens die ook de woonplaats van uw familie in Afghanistan in vraag doen stellen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse

veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Met betrekking tot uw minderjarige leeftijd, tot 5 april 2020, dient opgemerkt te worden dat louter dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U bent immers zowel fysiek als mentaal in staat om een situatie naar behoren in te schatten waardoor u zichzelf niet zou blootstellen aan het risico getroffen te worden door het willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met een algemene bespreking van de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden:

"1. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, heeft de eiser een vrees voor vervolging geuit ten opzicht van zijn regio van onthaal, Jalrez, omwille van de conflicten met de Taliban. Verzoeker werd persoonlijk bedreigd door de Taliban en vreesde dat hij bij zijn terugkeer zou worden gedood.

In zijn bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de verklaringen van de eiser in verband met zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn omwille van tegenstrijdig en onwaarschijnlijke verklaringen.

Met betrekking tot de handel van verzoekers vader

1. Het CGVS verwijt aan verzoeker dat hij te weinig informatie kon verstrekken over zijn zakenpartner M. (...) die door de Taliban werd gedood. Verzoeker benadrukt dat hij slechts minder dan een maand naast M. (...) heeft gewerkt. M. (...) was zijn vaders partner en buurman. De eiser heeft geen moment met hem gedeeld, hij kende zijn dochters niet omdat zij ouder zijn, getrouwd en bij hun echtgenoten wonen. M. (...) had niet de gewoonte om verzoeker en zijn moeder bij hen thuis te bezoeken. Bovendien zou M. (...) alcohol en voedsel in Kaboel gaan kopen en was daarom niet vaak in de winkel, zodat verzoeker weinig contact met hem had. Verzoeker was een jonge tiener ten tijde van het incident, het is onduidelijk hoe van hem kan worden verwacht dat hij meer details over het leven van zijn vaders zakenpartner te weten komt, wetende dat zij zeer weinig contact met elkaar hadden.

Verzoeker ziet niet in hoe hij bewijs van het overlijden van M. (...) heeft kunnen verkrijgen, aangezien hij minder dan 3 dagen na de gebeurtenis is gevlucht.

2. Met betrekking tot de details van de handel van zijn vader, verzoeker daar nog geen maand heeft gewerkt. Natuurlijk was verzoeker oud genoeg om te begrijpen hoe de winkel werkte, hij was er gewoon nooit toe gebracht om er belangstelling voor te tonen. Het CGVS lijkt volledig te verbergen dat verzoekers vader plotseling is overleden, zonder de tijd te hebben gehad om zijn oudste zoon de kneepjes van het vak bij te brengen en minder dan een maand voordat verzoeker het land verliet. De jonge was net herstellende van deze dood en begon te leren hoe hij de winkel moest leiden. Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat zijn enige taak in de winkel erin bestond de goederen aan klanten te verkopen.

(...)
(gehoorverslag p.9).

Hij had geen andere verantwoordelijkheid, wat duidelijk verklaard wordt door het feit dat hij nog heel jong was en dat hij net met hetzelfde werk was begonnen.

De tegenpartij minimaliseert de informatie die de verzoeker kon geven over de winkel en de verkoop van alcohol: hij legde de verkochte goederen, het soort alcohol, de prijs die de politie betaalde om alcohol te kopen, etc (gehoorverslag pp. 10-11). Deze gegevens tonen voldoende aan dat de jonge aanvrager daadwerkelijk in deze winkel heeft gewerkt.

3. Deze eisen zijn onevenredig; er zij aan herinnerd dat verzoeker ten tijde van zijn vlucht uit het land niet 16 jaar oud was. Hij had nooit gedacht dat hij op zo'n jonge leeftijd de winkel van zijn vader zou moeten overnemen en had er daarom geen bijzondere belangstelling voor. De jonge zoon van een winkelier wordt niet verondersteld te weten waar zijn vader zijn voorraden vandaan haalt, de hoeveelheden, waarom hij illegale producten verkoopt, wie zijn kopers zijn of hoe de winkelorganisatie werkt. De eiser is zelden in de winkel van zijn vader gaan werken, het was bij deze gelegenheden dat hij de partner van zijn vader kort zag. Bij de dood van de vader van de eiser legde M. (...) hem uit hoe de winkel op een zeer basis manier werkte, hij was een verkoper en kende de prijzen van de goederen. De eiser was nog maar net begonnen het vak te leren, maar minder dan een maand na de dood van zijn vader, een gebeurtenis die voor hem tragisch en traumatisch was, vernam hij van de moord op Malang en zijn oom organiseerde zijn ontsnapping in 48 uur. Het is volkomen overdreven om van de eiser te verwachten dat hij te weten komt over de winkel, M. (...), en dat hij de documenten met betrekking tot dit overlijden in deze periode verzamelt.

4. Het CGVS vindt dat de manier waarop verzoeker alcohol verkocht (een standaardzin voor klanten om het te vragen "geef me dat ding" en een zwarte zak) geen voldoende gecompliceerd en doordacht techniek die is om echt te zijn. Als deze methode niet intelligent was, wetende dat de Taliban op de hoogte waren, betekent dit niet dat deze methode niet echt is toegepast in deze winkel. Verzoeker heeft in detail uitgelegd hoe hij alcohol verkocht; het CGVS kan deze beweringen niet in twijfel trekken omdat de methode eenvoudigweg simplistisch is. Ten aanzien van de kopers heeft verzoekster gesteld dat zij politieagenten en militairen zijn, gezien de illegale context lijkt het logisch dat zij hun naam niet kennen.

Met betrekking tot de bedreigingen van de Taliban

1. Het CGVS bevestigt eens te meer een ongefundeerd principe. Het zou bijzonder onwaarschijnlijk zijn dat de Taliban er niet aan zouden denken om verzoeker bij zijn oom thuis op te pikken als hij vlak naast hem woont. De oom van wie de eiser verwijst is zijn oom van moederszijde, de Taliban zal vaak naar het huis van de oom van vaderszijde gaan, maar de familie van moederszijde is normaal gesproken niet zo belangrijk. Bovendien verklaarde verzoeker dat de Taliban, op zoek naar hem, waarschijnlijk niet wist dat deze man zijn oom was. Hij bleef daar maar twee nachten. Als hij daar langer was gebleven, zouden de Taliban hem daar zeker komen halen (gehoorverslag p. 19). Aangezien dit argument het enige is dat wordt aangevoerd om te twifelen aan de juistheid van de dreigementen van de Taliban aan verzoeker, is de twijfel ongegrond.

2. Aangaande de enige tegenstrijdigheid met betrekking tot het overlijden van de vader van verzoeker. Enerzijds heeft deze tegenstrijdigheid alleen betrekking op de datum van overlijden, aangezien de omstandigheden duidelijk en consequent door verzoeker zijn toegelicht. Het ontbreken van een tijdslijn is een terugkerend probleem voor Afghaanse asielzoekers en uit de verwarring over de datum waarop de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden, kan niet worden geconcludeerd dat de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden. Anderzijds blijkt uit het gehoor bij DVZ van verzoeker niet dat hij de datum van overlijden van zijn vader heeft opgegeven (administratief dossier, blz. 29-31). Deze informatie staat alleen in de vragenlijst (administratief dossier p. 39). Deze vragenlijst wordt zeer snel ingevuld en de eisers worden onder druk gezet om dit zo snel mogelijk te doen (de jongere geeft dit aan bij het begin van zijn hoorzitting in het CGVS, gehoorverslag p. 2). Verzoeker stelt ook dat deze vragenlijst niet aan het eind van het gehoor aan hem is voorgelezen. Bovendien kan het NBMV-fiche niet door de tegenpartij worden gebruikt, wetende dat het zonder de hulp van een advocaat, een tutor of een tolk is ingevuld. Dit formulier is ook niet ondertekend (administratief dossier p.57). Dit argument is dus zeer zwak om een gebeurtenis aan te vechten die de aanvrager goed heeft uitgelegd en die hem duidelijk

getraumatiseerd heeft. Bovendien stelde de tegenpartij verzoeker zeer weinig vragen over de dood van zijn vader (gehoorverslag p.6). Als er enige twijfel over deze gebeurtenis bestond, zou het nuttig zijn geweest om deze gebeurtenis met de jongere uit te werken om niet direct op basis van één enkele datum tegenstrijdigheid te concluderen dat de jongere liegt.

3. De bestreden beslissing doet uiteindelijk niets af aan het incident waarop verzoeker zijn asielaanvraag baseert (het feit dat Malang door de Taliban is vermoord op zijn terugreis uit Kaboel). De jongere verzoeker legde de gang van zaken op een precieze en consistente manier uit, hij gaf details over de bestuurder, hoe hij van het incident leerde, enz. (gehoorverslag pp. 17-18). Hoewel verwerende partij beweert dat zij bij haar gehele analyse rekening houdt met de belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing absoluut niet dat dit beginsel in aanmerking is genomen. Integendeel, opposante beroept zich op gegevens of gebreken die gemakkelijk kunnen worden verklaard door de jonge leeftijd van verzoekster om het relaas van de jongere in twijfel te trekken.

Met betrekking tot de familie van verzoeker

1. Wat betreft de contacten van verzoeker met zijn familie sinds zijn vertrek, toont het GGVS schandalige kwade trouw:

- Verzoeker heeft tijdens zijn reis het nummer van zijn moeder en oom verloren.

- Het feit dat zijn oom weet dat hij in België is omdat hij de smokkelaar betaald heeft, maakt het hem niet mogelijk om weer in contact te komen met zijn neefje.

- De eiser heeft 5 maanden met de smokkelaar gereisd, toen hij in België aankwam, had hij geen idee dat hij hem niet meer zou zien. Dus nam hij niet het initiatief om hem naar het nummer van zijn oom te vragen.

- In het centrum verzocht verzoeker aan zijn assistent opnieuw contact op te nemen met de smokkelaar om het nummer van zijn oom op te vragen. De sociaal werker antwoordde duidelijk dat dit onmogelijk was en dat deze smokkelaar niet gevonden zou worden.

- het feit dat, aan het einde van zijn gehoor, verzoeker heeft beloofd alles in het werk te zullen stellen om documenten te verkrijgen, bewijst geenszins dat hij op dat moment nog steeds in contact stond met zijn familie.

- na zijn gehoor bij het CGVS begreep verzoeker dat het van essentieel belang was om zijn identiteit (taskara) te bewijzen, dus zocht hij iemand uit zijn dorp tussen de centra van het Rode Kruis. Een andere asielzoeker uit dezelfde regio was zo vriendelijk om contact op te nemen met zijn eigen familie, zodat zij contact konden opnemen met zijn oom om de taskara te sturen.

Verzoeker vraagt zich af waarom verwerende partij zijn dossier op een dergelijke vooringenomen wijze analyseert en niet alle informatie in de bestreden beschikking verstrekt. Het is onredelijk om te constateren dat de jonge eiser proactief is geweest en zijn plicht tot samenwerking is nagekomen en dat het CGVS hem dit verwijt maakt.

2. Met betrekking tot de familiesamenstelling van verzoeker, het is onduidelijk hoe het CGVS het zich kan veroorloven om te beweren dat de gezinssamenstelling van de aanvrager onwaarschijnlijk is omdat hij slechts één oom heeft. Deze verklaring is irrelevant: het is niet omdat de Afghaanse gezinnen gemiddeld groter zijn dan het gezin van de aanvrager noodzakelijkerwijs groter is.

3. Met betrekking tot de dagelijks leven van verzoeker, opnieuw, baseert het CGVS zich op niets om te bevestigen dat het dagelijkse leven van verzoeker in Afghanistan ongeloofwaardig was omdat hij slechts voor de koe zorgde en af en toe voedsel aan zijn vader bracht. Jonge jongens gaan zelden naar school en er worden geen activiteiten georganiseerd voor jongeren in het dorp. Het is heel normaal voor jonge mensen om thuis te blijven, te helpen met dagelijkse taken (zoals het verzorgen van dieren) en een eenvoudig leven te leiden. Het is onduidelijk waarom het CGVS deze verklaringen van de eiser in twijfel wil trekken, terwijl ze volledig overeenkomen met het klassieke leven van een jonge jongen uit een Afghaans dorp. Verzoeker, die slechts 15 jaar oud was toen hij het land verliet, kan er niet van worden beschuldigd dat hij niet wist waarom zijn ouders hem niet op school hebben ingeschreven. Dit zijn beslissingen die van volwassenen zijn, de verzoeker wordt niet verondersteld de redenen daarvoor te kennen!

De verklaringen van de verzoeker zijn volkomen aannemelijk:

(...)

(gehoorverslag p.8).

Het feit dat verzoeker weet hoe hij moet tellen is geen teken dat hij of zij niet analfabeet is. Verzoeker legde uit dat hij een jaar lang de koran had bestudeerd en dat hij het alfabet had geleerd (gehoorverslag p.8).

Wat betreft de neergelegde documenten

De eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag de taskara's van zijn gele familie neergelegd.

De verzoeker begrijpt het dubbele discours van het CGVS niet: aan het einde van zijn gehoor heeft de OP hem duidelijk gemaakt dat hij absoluut een identiteitsbewijs moest meebrengen. De eiser heeft alles in het werk gesteld om dit document te verkrijgen, zoals hierboven uitgelegd. Zodra het document naar het CGVS is verzonden, beweren zij dat het in ieder geval geen bewijskracht meer heeft, wetende dat veel Afghaanse documenten vervalst zijn. Waarom hebben ze de eiser dan gevraagd om dit document te verkrijgen, wetende dat het het enige identiteitsbewijs is dat in het bezit is van Afghanen? Hoe kunnen we dit argument weerleggen dat het CGVS consequent aanvoert dat Afghaanse documenten vaak vervalst zijn? Bovendien houdt verwerende partij geen enig objectief element dat zou de authenticiteit of bewijswaarde van dit document ondervragen.

De OP heeft verzoekster meegedeeld dat het nuttig kan zijn om foto's te maken. Verzoeker heeft dus zijn uiterste best gedaan om er een te verkrijgen, maar ook hier stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat een foto geen bewijskracht heeft. De verzoeker begrijpt niet waarom de OP hem heeft verzocht deze documenten te verzamelen indien hij er geen belang aan wilde hechten.

Het CGVS heeft zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen door deze documenten niet in aanmerking te nemen.

2. Minderheid van verzoekster en beoordeling van het voordeel van de twijfel

Uit het bovenstaande blijkt dat de verklaringen van de eiser geloofwaardig zijn. De verwerende partij stelt de vrees van verzoeker in twijfel op grond van een principiële houding zonder objectieve grondslag (de Taliban hadden moeten handelen, zijn gezin had groter moeten zijn, de eiser overdag niet genoeg te doen had) en anderzijds, tekortkomingen die duidelijk te wijten zijn aan zijn jonge leeftijd (de partner van zijn vader, de werking van de winkel, de redenen waarom verzoekers vader alcohol verkoopt).

Verzoekers vader verkocht alcohol in een gebied waar de Taliban zeer sterk aanwezig zijn. De winkel is door de Taliban in brand gestoken en de partner van verzoekers vader is door de Taliban vermoord.

De Taliban wilde daarom verzoeker, de oudste zoon van de familie die net de winkel van zijn vader had overgenomen, vinden.

De verkoop van alcohol wordt beschouwd als godsdienstverraad en een ernstig misdrijf voor de Taliban; als de Taliban hem vinden, riskeert de verzoeker ernstige represailles.

De jonge verzoeker beroept zich derhalve op een gegronde vrees voor vervolging bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien is de aanvrager bijzonder kwetsbaar gezien zijn leeftijd. Gezien de jonge leeftijd en de kwetsbaarheid van het land moet hier bijzondere aandacht aan worden besteed en moet het voordeel van de twijfel zeer ruim worden geïnterpreteerd.

Uit het onderzoek van de redenen voor het besluit van het CGVS blijkt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van de feiten die hij heeft verteld en zijn rekening.

Verzoeker wil benadrukken dat : « l'examen de la demande d'asile d'un mineur étranger non accompagné doit se déterminer d'après son degré de développement mental et de maturité » (HCR Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, réédition, 1992, §214) en dat « la maturité mentale doit normalement être appréciée compte tenu des facteurs personnels, familiaux et culturels » (ibid., §216) ;

Wat betreft minderjarige verzokers : « il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l'examen de la demande d'un mineur qui n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs » en « les difficultés particulières soulevées par l'examen d'une demande introduite par un enfant mineur peuvent dès lors amener, sur la base des circonstances connues, à accorder largement le bénéfice du doute » (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, HCR, Genève, 1979, pp.55-56, §217-219)

Het voordeel van twijfel in het geval van plausible, samenhangende en geloofwaardige verklaringen ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen die minderjarig en bovendien onbegeleid zijn, moet daarom zeer ruim worden geïnterpreteerd;

Uw Raad heeft bovengenoemde beginselen met name bij een zeer groot aantal gelegenheden toegepast:

- Arrest n°125 703 van 17 juni 2014 : « il y a lieu d'évaluer avec une grande précaution le récit de la partie requérante et ce d'autant que la partie requérante était très jeune au moment des faits qu'elle avance avoir vécu, que les événements allégués revêtent un caractère particulièrement traumatisant,... » ;

- Arrest n° 143 683 du 20 avril 2015 : « Les Conseil constate à l'instar de la partie requérante que les ignorances reprochées à la requérante sont explicables au vu, non seulement de son jeune âge mais également au vu du contexte particulier de ce dossier. [...] Le Conseil estime en outre qu'il convient de faire preuve d'une extrême prudence dans ce dossier au vu du profil de la requérante [...] Le Conseil constate que s'il existe certaines lacunes dans le récit de la requérante, il existe suffisamment d'indices du bien-fondé de la crainte alléguée pour justifier que le doute lui profite, notamment eu égard à son jeune âge au moment des faits. Le Conseil, à l'instar de la partie requérante, note aussi que les difficultés accrues inhérentes à l'examen d'une demande introduite par un mineur peuvent amener la juridiction à accorder plus largement le bénéfice du doute. Les imprécisions relevées dans l'acte attaqué, outre ce qui est développé supra à leur égard, sont à relativiser sérieusement à la lumière de ce qui précède » ;

De verzoeker is bijzonder kwetsbaar: hij is zeer jong, analfabeet en onbegeleid! Deze elementen zijn essentieel bij de analyse van zijn zaak en zijn door de wederpartij onvoldoende in aanmerking genomen."

Verzoeker voert in ondergeschikte orde een nood aan subsidiaire bescherming aan en zet in dit verband het volgende uiteen:

*"Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:
"(...)"*

Als die vluchtelingstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.

A. Veiligheidssituatie in Afghanistan

Volgens de secretaris-generaal van de VN staat Afghanistan nog steeds voor enorme uitdagingen op veiligheids-, politiek en economisch gebied. De algemene veiligheidssituatie is verder verslechterd (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan du 30.08.2018, blz. 12).

De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft onstabiel en de burgers blijven de last van de oorlog dragen.

In de jaren na de terugtrekking van het internationale leger in 2014 werd een verdere verslechtering van de veiligheidssituatie en een intensivering van het gewapende conflict in Afghanistan waargenomen.

De Taliban zetten hun offensief voort om meer controle te krijgen over meer districten, terwijl de islamitische staat steeds meer laat zien dat hij in staat is zijn geografische reikwijdte uit te breiden, waardoor de veiligheidssituatie verder wordt gedestabiliseerd. Het conflict blijft alle regio's van het land treffen (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan du 30.08.2018, blz. 16 en 17).

B. Veiligheidssituatie in Maidan Wardak

Zoals blijkt uit de inhoud van de objectieve bronnen die hieronder worden beschreven, bevestigen de politieke en sociale omstandigheden die ten tijde van de gebeurtenissen heersten en nog steeds in Afghanistan de door de klager geuite vrees. Dit geldt des te meer omdat de eiser een MINDERJARIGE is, niet meer naar school gaat en zijn vader heeft verloren en daardoor bijzonder kwetsbaar is voor vervolging en schending van de mensenrechten, omdat hij een risicoprofiel vormt.

Het is belangrijk om op te merken dat de verwerende partij op geen enkele wijze de oorsprong van verzoekster uit Jalrez in twijfel trekt.

De eiser legde kort uit tijdens zijn gehoor wat het betekende om in een door de Taliban gecontroleerd gebied te leven. Hij heeft over verschillende aanslagen in zijn regio gepraat (gehoorverlsag pp.13-16).

Uw Raad heeft recent subsidiaire bescherming toegekend aan aanvragers van Maidan Wardak, met bijzonder kwetsbare profielen (arrest n° 206 450 van 3 july 2018 :

"Le Conseil constate que le nouvel acte attaqué n'a pas examiné de façon adéquate lesdites conditions d'application puisque la partie défenderesse ne précise nullement dans quelle partie du pays le requérant pourrait trouver une alternative d'installation ailleurs que dans sa région d'origine, ni quelles sont les conditions générales qui y prévalent ; par ailleurs, le Commissaire général n'a pas tenu compte sérieusement de la situation personnelle du requérant, particulièrement de son jeune âge et des graves problèmes psychologiques dont il souffre ; plusieurs documents attestent un état psychiatrique fort préoccupant (il y est notamment fait mention d'une « décompensation maniaque avec éléments psychotiques, secondaire à une consommation de cannabis » et d'une hypothèse d'état de stress post traumatique du requérant qui a été mis en observation). (...) Les informations versées au dossier de la procédure à l'initiative de la partie requérante (et non de la partie défenderesse comme il lui était pourtant expressément demandé dans l'arrêt d'annulation n° 202 226 du 11 avril 2018), confirment d'ailleurs que le district de Maydan Shahr est contrôlé par les talibans depuis plusieurs années et que la situation sécuritaire y est très préoccupante. 6.5 Il suit de l'analyse qui précède que la partie requérante établit qu'il y a de sérieux motifs de croire que, si elle était renvoyée dans son pays d'origine, elle encourrait un risque réel de subir les atteintes graves visées au paragraphe 2, c, de l'article 48/4 de la loi du 15 décembre 1980")

Aw raad herinnerde er ook aan dat het belangrijk is om bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming rekening te houden met de jonge leeftijd van de aanvragers :

(arrest n°216.632 van 12 februari 2019: "6.3.16. Il apparaît, dans le cas d'espèce, que les requérants sont de jeunes mineurs non accompagnés, de sorte qu'ils présentent des circonstances personnelles ayant pour effet d'augmenter, en ce qui les concernent, la gravité de la menace résultant de la violence indiscriminée qui règne dans cette région, d'autant plus que selon les informations déposées par les parties, ils proviennent d'un district de la province de Baghlan particulièrement affecté par les problèmes sécuritaires. Il en découle qu'au vu de la situation de violence qui règne dans leur région d'origine en Afghanistan et de leurs profils vulnérables, les requérants sont en mesure d'établir qu'ils encourrent un risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour en Afghanistan au sens de l'article 48/4 §2, c de la loi du 15 décembre 1980. »)

In dit verband heeft de OSAR in een rapport van 12 september 2018 kwetsbare profielen vastgesteld in het licht van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan¹ : « Enfants, adolescents et hommes en âge de se battre. : Aussi bien les Talibans et l'EI/Daesh que les groupes progouvernementaux procèdent à des recrutements forcés. En cas de refus de servir, il faut s'attendre à des atteintes graves à l'intégrité physique ou à être tué ».

Verzoeker maakt in de eerste plaats integraal deel uit van deze categorie doelpersonen. Uw Raad moet daarom bijzonder waakzaam zijn bij de analyse van zijn verzoek om internationale bescherming.

Bovendien wijzen talrijke rapporten uit onafhankelijke en betrouwbare bronnen erop dat de vervolging van de klager in Afghanistan veel voorkomt.

De volgende verslagen zijn bijzonder verhelderend

- Het European Asylum Support Office (EASO) heeft in zijn verslag van mei 2018 de aandacht gevestigd op de rampzalige wending van de gebeurtenissen in Afghanistan en de huidige veiligheidssituatie als oorlog omschreven²

"(...)"

EASO meldt ook dat veel mensen de provincie Wardak hebben moeten ontvluchten vanwege de onveiligheid daar :

« (...) ».³

Met name met betrekking tot de provincie Wardak in het bijzonder, wordt erop gewezen dat veel incidenten nog steeds te betreuren zijn:

« (...) ».

Dezelfde soort bevinding is te vinden in het rapport van « The US Department of State » de 2018⁴:

« (...) ».

In een rapport van 12 april 2018 benadrukte "The Asia Foundation" (International Development Assistance Organisation) de precaire veiligheidssituatie in heel Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers sinds 2014⁵:

"(...)"

In een volgend rapport van juni 2018 heeft EASO duidelijk gemaakt dat de huidige veiligheidssituatie in de provincie Wardak nog steeds gevaarlijk is, met name als er een beroep wordt gedaan op de vrees voor persoonlijke vervolging, zoals in het geval van de aanvrager⁶:

« (...) ».

De OSAR (Organisation Suisse d'aide aux réfugiés) maakt in een rapport van december 2018 hetzelfde punt door te benadrukken dat de centrale Afghaanse provincies onstabiel zijn en dat de Afghaanse burgerbevolking het slachtoffer is van een hoge mate van geweld⁷:

« (...) ».

In diverse persartikelen wordt melding gemaakt van het bestaan van aanvallen van de Taliban en van het grote aantal burgers dat het slachtoffer is⁸:

« (...) ».

- Daarnaast wordt in een verslag van HRW (Human Rights Watch) van 2019 ook gewezen op de toename van het aantal schendingen van de mensenrechten door antiregeringskrachten en de straffeloosheid die zij genieten⁹:

« (...) ».

De missie van de Verenigde Naties in Afghanistan (rapport van februari 2019) is bezorgd over de acties van de strijdkrachten die vijandig staan tegenover de regering en betreurt de rampzalige gevolgen ervan voor de bevolking¹⁰

« (...) ».

Gezien de verslechterende veiligheidssituatie heeft de Parlementaire Vergadering van de NATO haar missie in Afghanistan moeten uitbreiden en het aantal personeelsleden ter plaatse moeten uitbreiden¹¹:

"(...)"

Tot slot heeft dit klimaat van onveiligheid geleid tot de verslechtering van een andere basisdienst in de provincie Wardak. Mensen voelen zich onzeker en dit gevoel neemt toe. Bovendien neemt de kwaliteit van de dienstverlening alleen maar af¹²:

« (...) »."

Verzoeker besluit:

"Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen (EHRM, Saadi c. Italie, n°37201/06 van 28 februari 2008, § 132) : « Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé ».

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Maidan Wardak niet veilig zijn."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in de uiteenzetting van het middel verwijst naar de bescherming geboden door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of dat hij bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) hij zeer weinig informatie kon verstrekken over zijn zakenpartner M., die door de taliban werd gedood, (ii) hij geen gedetailleerde of overtuigende verklaringen kon neerleggen over zijn werk in de winkel van zijn vader, (iii) zijn verklaringen over hoe de alcohol verkocht werd in zijn winkel vaag bleven, (iv) het zeer onaannemelijk is dat de taliban de avond van de moord op zijn zakenpartner naar zijn huis kwamen, hem niet vonden, maar er niet aan dachten om naar zijn oom te komen waar hij verbleef, (v) zijn verklaringen over het overlijden van zijn vader enkele tegenstrijdigheden bevatten, (vi) hij geen nieuws heeft over het verdere verloop van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan, (vii) er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling, (viii) zijn verklaringen over zijn dagelijks leven in Afghanistan evenmin geloofwaardig zijn, (ix) sterk getwijfeld wordt aan zijn verklaarde ongeletterdheid, en (x) de door hem neergelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen, en omdat (B) er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Zaywalat, gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. Verzoeker verklaart dat zijn vader in Afghanistan een winkel had waar hij naast voedingswaren ook alcohol verkocht. Verzoekers vader zou een zakenpartner hebben gehad, M., die deze alcohol samen met andere producten in Kaboel ging kopen om deze vervolgens in de winkel te verkopen aan politieagenten en soldaten. Volgens verzoeker overleed zijn vader ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Afghanistan aan een hartaanval en nam hij daarom diens plaats in in de winkel. Zoals gewoonlijk zou de vaste zakenpartner op een dag naar Kaboel zijn gegaan om daar goederen en alcohol te kopen. Op zijn terugweg zou hij evenwel zijn tegengehouden door de taliban, die ontdekten dat hij alcohol verhandelde en hem ter plaatse executeerden. Verzoekers moeder zou verzoeker hiervan op de hoogte hebben gebracht in zijn winkel. Verzoeker zou daarop naar huis zijn gegaan, waar zijn oom langs moederszijde hem opwachtte en hem meteen meenam naar diens huis in een naburig dorp. De volgende dag zou verzoeker teruggekeerd zijn naar huis, maar daar van zijn moeder vernomen hebben dat de taliban hem er 's nachts waren komen zoeken. Daarop zou verzoeker opnieuw vertrokken zijn naar het huis van zijn oom, waar hij vervolgens nog een nacht zou zijn gebleven alvorens zijn reis naar Europa te hebben aangevat. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij door de taliban zal worden gedood.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zijn vader overleden zou zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij uw aankomst in België verklaarde u dat hij drie maand voor uw vertrek uit Afghanistan is overleden (Fiche NBMV). Tijdens het tweede onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat hij vier maand voor uw vertrek overleed (Verklaring, p. 8, vraag 15). Op het CGVS verklaarde u dat hij een maand of anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan is gestorven (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u enkel uw eerdere verklaring, hetgeen niet beschouwd kan worden als een afdoende uitleg (CGVS, p. 19). Aldus zijn er ook sterke twijfels over het overlijden van uw vader.”

In tegenstelling tot wat hij thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, maakte verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding van de datum van overlijden van zijn vader bij het invullen van de vragenlijst, waarbij aan verzoekers om internationale bescherming gevraagd wordt om kort de voornaamste elementen of feiten in verband met de reden(en) van hun verzoek weer te geven, doch wel toen hij specifiek gevraagd werd naar de persoonsgegevens van zijn ouders. Verzoeker gaf toen aan dat zijn vader overleden is en gevraagd naar de datum van dit overlijden, verklaarde hij dat dit vier maanden voor zijn vertrek was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 20, vragenlijst; stuk 20, verklaring DVZ, nr. 15A). Het betrokken verslag werd aan verzoeker voorgelezen in het Pashtou en vervolgens door verzoeker en zijn voogd ondertekend. Verzoeker bevestigde aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat de verklaringen die hij eerder had afgelegd bij de DVZ correct waren (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De kritiek dat de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling zonder hulp van een advocaat, voogd of tolk is ingevuld en bovendien niet ondertekend is, is niet dienstig. Zelfs indien deze fiche buiten beschouwing wordt gelaten, blijkt uit de voorgaande vaststellingen dat verzoeker bij de DVZ fundamenteel andere verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip van overlijden van zijn vader dan op het CGVS. Het argument dat verzoeker duidelijk en consequent is geweest over de omstandigheden van dit overlijden biedt te dezen geen verschoning, net zo min als het feit dat verzoeker weinig gevraagd werd over de dood van zijn vader. Ook de algemene bewering dat *“het ontbreken van een tijdlijn (...) een terugkerend probleem (is) voor Afghaanse asielzoekers”* doet niets af aan de verwachting dat verzoeker een dermate ingrijpend gebeuren, met rechtstreekse en verregaande consequenties voor zijn persoonlijke situatie, steeds correct in de tijd situeert.

Nu hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader daadwerkelijk overleden is, kan niet worden aangenomen dat verzoeker ongeveer een maand voor zijn vertrek verantwoordelijk is geworden voor de winkel van zijn vader en in die hoedanigheid voortaan samenwerkte met M., de zakenpartner van zijn vader. De

geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die zich vervolgens zouden hebben voorgedaan komt hierdoor eveneens op de helling te staan. Verzoeker linkt zijn vrees voor de taliban immers aan het feit dat hij omwille van zijn samenwerking met M. door de taliban verantwoordelijk zou zijn gehouden voor de verkoop van alcohol in zijn winkel.

Verder wijst de Raad er in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker zeer weinig informatie kon verstrekken over zijn zakenpartner M., die door de taliban zou zijn gedood. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende overwogen:

“Gevraagd meermaals om alles te vertellen wat u over hem wist, kon u niets meer aangeven dan dat hij M. (...) heette, uw buurman was en een vrouw en twee zonen had (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Er kan van u nochtans verwacht worden dat u meer over hem weet, vermits hij niet alleen jullie buurman was maar ook al heel lang de zakenpartner was van uw vader, later ook van u en omdat zijn moord voor u heel veel veranderde. Bovendien had u ook in Afghanistan al de leeftijd om deze informatie te bekomen en te begrijpen. Ten tweede kan u van zijn overlijden geen enkel bewijs neerleggen zoals bijvoorbeeld een overlijdensakte, of een aanklacht bij de politie met betrekking tot zijn moord of bijvoorbeeld beeldmateriaal (CGVS, p. 19).”

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij nauwelijks een maand heeft samengewerkt met M. en dat zij weinig contact hadden. Nochtans betwist verzoeker niet dat M. zijn buurman was en tevens de zakenpartner van zijn vader. Het loutere feit dat verzoeker zelf niet veel direct contact zou hebben gehad met M. kan niet verklaren of verschonen dat hij dermate weinig informatie kan verschaffen over deze persoon. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker in Afghanistan toch al de leeftijd had bereikt waarop hij in staat was om meer informatie te bekomen en te begrijpen. Het is daarbij opvallend dat de weinige details die verzoeker wel kon geven over M., met name dat deze naast een vrouw twee jonge zonen had van respectievelijk veertien en vijftien à zestien jaar oud, niet stroken met wat hij thans meedeelt in zijn verzoekschrift. Daarin stelt verzoeker immers dat hij de dochters van M. niet kende omdat zij ouder zijn, getrouwd zijn en bij hun echtgenoten wonen. De vaststelling dat verzoeker niet alleen bijzonder summiere, maar bovendien tegenstrijdige informatie geeft over een persoon die een centrale rol speelt in zijn relaas ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker wijst er verder op dat hij minder dan drie dagen na de moord op M. gevlucht is en stelt niet in te zien hoe hij een bewijs van diens overlijden had kunnen verkrijgen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker er wel in geslaagd is om na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS persoonlijke documenten en foto's te laten opsturen door zijn familie (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten', verklaring voogd van 22 maart 2019). Door louter te stellen dat hij minder dan drie dagen na de moord op M. gevlucht is, toont verzoeker dan ook niet aan dat het voor hem onmogelijk was om via zijn familie andere stukken ter staving van zijn relaas te bekomen.

In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden als volgt overwogen:

“Verder werd ook vastgesteld dat u geenszins gedetailleerde of overtuigende verklaringen kon neerleggen over uw werk in de winkel van uw vader. U weet niet hoe uw zakenpartner de voedingswaren en alcohol kocht in Kabul, of waar(om) in Kabul, evenmin weet u hoeveel hij daarvoor betaalde. U gevraagd waarom uw vader en zijn zakenpartner alcohol verkochten, een handel waarvan u zich bewust was dat verboden was in Afghanistan, verklaarde u het niet te weten. Gevraagd wanneer u precies te weten kwam dat uw vader alcohol verkocht in zijn winkel, gaf u tegenstrijdige antwoorden. Eerst verklaarde u dat hij voor zijn overlijden aan u zei dat hij alcohol verkocht aan de soldaten. Kort erna verklaarde u dat hij dat niet tegen u zei, maar tegen uw moeder maar dat u hem dat wel hoorde zeggen (CGVS, p. 11). Dat u niet voldoende weet over de details van de handel van uw vader kan niet weggevist worden door uw jeugdige leeftijd. Ten tijde van deze incidenten had u een leeftijd waarbij u het nodige onderscheidingsvermogen had. Daarenboven nam u de zaak van uw vader over en als de oudste zoon in een Afgaans gezin kreeg u de verantwoordelijkheid over heel het gezin. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden dat u wel meer wist over deze handel.

Ook over hoe de alcohol verkocht werd in uw winkel bleven uw verklaringen vaag. De klant zou naar uw winkel komen en u vragen: “geef me dat ding”. Vervolgens zou u de alcoholflles in een zwart plastic steken en zo aan de klant overhandigen, hetgeen niet verder gaat dan een zeer simplistische beschrijving (CGVS, p. 11). Gevraagd aan wie u precies alcohol verkocht, kon u ook niet meer speciëren dan aan soldaten en politieagenten, hoewel dit nochtans zeer relevante informatie betreft voor iemand die een verboden handel in alcohol doet in een regio met talibanaanwezigheid. Namen van agenten aan wie jullie verkochten kent u niet. U zou dus vertrouwen moeten hebben in degene aan wie u alcohol verkocht om er zeker van te kunnen zijn dat hij geen spion van de taliban of van de overheid

was. Dat u in die context zomaar alcohol verkocht aan mensen die u niet meer zeiden dan “geef me dat ding”, is dus verre van geloofwaardig.”

Zoals hoger uiteengezet, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat zijn vader overleden is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet op dit plotse overlijden beroepen om te argumenteren dat zijn vader de gelegenheid niet heeft gehad om hem, als zijn oudste zoon, goed voor te bereiden op de overname van zijn winkel en dat hij net begon te leren hoe de winkel van zijn vader te runnen op het moment dat hij diens dood moest verwerken. Verder kan het betoog dat verzoeker nog geen maand in de winkel van zijn vader heeft gewerkt en er geen andere verantwoordelijkheid had dan goederen aan klanten te verkopen zijn vage en gebrekkige verklaringen over het runnen van de zaak en de verkoop van alcohol niet afdoende verklaren of verschonen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker niet kan aangeven hoeveel zijn zakenpartner betaalde voor de producten die hij aankocht in Kaboel, aangezien verzoeker degene was die ze vervolgens verkocht en hij toch minstens een indicatie van de aankoopprijs moet hebben gehad om winst te kunnen maken (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat verzoeker precies kon aangeven welke soorten alcohol hij verkocht en wat kopers ervoor betaalden, duidt er nog niet op dat hij zelf alcohol heeft verkocht. Dit is immers informatie waarover men ook als koper van alcohol kan beschikken. Door zonder meer tegen te spreken dat zijn simplistische beschrijving van de manier waarop er in zijn winkel alcohol werd verkocht afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid overtuigt verzoeker de Raad uiteraard niet van het tegendeel. Met het betoog dat hij geen namen kent van politieagenten en militairen die bij hem alcohol kwamen kopen gezien de illegale context waarin zij opereerden antwoordt verzoeker verder niet op de in de bestreden beslissing terecht gemaakte bedenkingen bij het veiligheidsrisico waaraan hij zichzelf blootstelde door aan onbekenden alcohol te verkopen.

Wat de aangevoerde vervolgingsfeiten betreft, dient – behalve de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht gelet op de ongeloofwaardig bevonden context waarin deze zich zouden hebben afgespeeld – vooreerst te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker tevergeefs bij hem thuis zijn komen zoeken maar niet de moeite deden om zich vervolgens te begeven naar het huis van zijn oom langs moederszijde, het enige familielid dat verzoeker naast zijn moeder en broers in Afghanistan zou hebben gehad, die op vijf minuten wandelafstand van zijn huis woonde in een regio met talibanaanwezigheid (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 18-19). Het argument dat de familie langs moederszijde normaal gesproken niet zo belangrijk is, volstaat niet ter verklaring van het weinig doortastende optreden van de taliban, mede in rekening genomen dat verzoeker naar eigen zeggen geen andere familieleden had waarbij hij terecht kon. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het uiten van loutere beweringen waar hij stelt dat de taliban niet zouden geweten hebben dat hij een oom langs moederszijde heeft wonen in een naburig dorp en dat de taliban hem daar zeker zouden zijn komen halen indien hij er langer zou zijn gebleven. Deze beweringen zijn overigens onderling tegenstrijdig.

Daarnaast acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker, gevraagd om meer informatie over zijn zakenpartner M., vermeldt dat M. werd vermoord door de taliban en daaraan toevoegt dat de taliban ook zijn winkel in brand hebben gezet (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), maar over die brand niets vermeldt wanneer hij gevraagd wordt om een overzicht te geven van de vervolgingsfeiten of om zijn relaas in detail uiteen te zetten (adm. doss., stuk 20, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Sterker nog, wanneer verzoeker uitdrukkelijk wordt gevraagd wat er ondertussen met zijn winkel is gebeurd, antwoordt hij ontwijkend dat hij zijn winkel en daarna ook zijn land verlaten heeft (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Bovendien wijst de Raad op de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing:

“Verder verklaart u geen nieuws te hebben over het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit Afghanistan. In dit verband gaf u aan dat u geen contact hebt met uw familieleden omdat u de nummers van uw moeder en van uw oom verloren bent op zee onderweg naar België (CGVS, p. 7). U zou het telefoonnummer van uw moeder en van uw oom op een stuk papier hebben neergeschreven. Dat zou echter nat zijn geworden tijdens uw overstek naar Griekenland waardoor u geen contact meer hebt kunnen opnemen met uw familie. Ze zouden dus niet weten dat u in België bent. U werd geconfronteerd met het feit dat uw oom, die voor de smokkelaar betaalde, wel zeker zou moeten weten dat u in België was, aangezien men kan aannemen dat dit een voorwaarde zou zijn voor de smokkelaar om zijn geld te krijgen van uw oom. Hierop paste u uw antwoord aan en verklaarde u dan dat uw oom misschien wel weet dat u in België bent maar dat u alleszins zelf niet in contact bent met uw oom. Uit uw verklaringen

blijkt verder dat de smokkelaar die u begeleidde naar België wel het telefoonnummer van uw oom had. De vraag stelt zich dan ook waarom u zijn nummer niet aan de smokkelaar had gevraagd. U gevraagd of u in contact wilde komen met uw familie, antwoordde u dat u dat wel wilde. Gevraagd of u een poging deed om in contact te komen met uw familie, antwoordde u dat u probeert in contact te komen met de smokkelaar om zo de telefoonnummers van uw familieleden te krijgen. Gevraagd hoe u dat probeert, antwoordde u echter dat u niet weet hoe u dit moet vinden, waaruit afgeleid kan worden dat u niet eens een poging deed of erover nagedacht hebt (CGVS, p. 7). Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u bij uw aankomst in België wel een gsm bij had, een gegeven dat u probeerde te ontkennen tijdens uw onderhoud op het CGVS, wat dan wel wijst op mogelijk contact met uw familie onderweg (Fiche NBMV). Dat u wel contact had met uw familie werd dan ook duidelijk op het einde van uw persoonlijk onderhoud toen u beloofde om contact op te zullen nemen met uw familieleden om documenten te laten opsturen, die u effectief kort nadien (op 22 en 26 maart 2019) neerlegde (zie administratief dossier). Gelet hierop en gelet op het feit dat u zeer kort na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wel erin slaagde documenten te laten opsturen door uw familie (zie verklaring advocaat dd. 22 maart 2019) kan er geconcludeerd worden dat uw verklaringen over uw contact met uw familie niet kloppen en dat u dus wel in contact was en nog steeds in contact bent met uw familie. Bijgevolg is het dan ook zeer opmerkelijk dat u verklaart niets te weten over het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit Afghanistan, wat de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas versterkt.”

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat op basis van de voorgaande pertinente motieven niet redelijkerwijze kan worden betwist dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan in contact is gebleven met zijn familie en aldus de mogelijkheid heeft gehad om op de hoogte te blijven van de verdere ontwikkelingen in verband met de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten, zo deze zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter herhalen van eerdere verklaringen, het tegenspreken van de terechte gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het poneren van losse beweringen. Aldus wordt aan voormelde pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en draagkrachtig zijn, geen afbreuk gedaan.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij zich op zijn minderjarigheid en ongeletterdheid beroept om de voorgaande pertinente vaststellingen te verklaren of te verschonen. Verzoeker blijkt ten tijde van de door hem aangevoerde feiten bijna zestien jaar oud te zijn geweest, zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij over het nodige onderscheidingsvermogen beschikte om zich bewust te zijn van wat er zich in zijn onmiddellijke persoonlijke leefomgeving afspeelde. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn ongeletterdheid zijn verstandelijke vermogens zodanig aantast dat hij niet in staat zou zijn om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen over kernelementen van zijn relaas. Zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht, werd *in casu* rekening gehouden met het feit dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en werden in dit opzicht passende steunmaatregelen genomen bij het onderzoek en de behandeling van dit verzoek. Door louter te wijzen op zijn kwetsbare positie als minderjarige toont verzoeker niet aan dat het CGVS zijn verzoek onzorgvuldig behandeld heeft of tot onjuiste conclusies is gekomen.

De door verzoeker bijgebrachte stukken kunnen de bovenstaande appreciatie van zijn vluchtmotieven niet in een ander daglicht plaatsen. De voorgelegde *taskara's* betreffen aspecten van verzoekers identiteit en die van zijn familieleden, maar hebben geen betrekking op de feiten op grond waarvan verzoeker internationale bescherming vraagt. Op de neergelegde foto's zijn beelden te zien van enkele wegen, vernielde gebouwen, tankwagens en een auto. Uit deze foto's kan geen enkele objectieve band met verzoekers persoon of met de door hem aangevoerde feiten worden afgeleid. Zij zijn bijgevolg niet dienstig ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. De enveloppe kan aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan doch heeft evenmin betrekking op de kern van zijn relaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing dat er voor burgers in de provincie Maidan Wardak actueel geen risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden kan invoeren die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Met betrekking tot uw minderjarige leeftijd, tot 5 april 2020, dient opgemerkt te worden dat louter dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U bent immers zowel fysiek als mentaal in staat om een situatie naar behoren in te schatten waardoor u zichzelf niet zou blootstellen aan het risico getroffen te worden door het willekeurig geweld."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar richtlijnen van UNHCR die blijkens bovenstaande motieven door de commissaris-generaal mee in rekening werden genomen. Tevens verwijst verzoeker naar een rapport van EASO van mei 2018, dat eveneens in rekening werd genomen, en naar informatie die volledig in lijn ligt met de bevindingen uit dit rapport. Voor het overige verwijst verzoeker naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan als geheel of andere regio's dan zijn regio van herkomst. Hij toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste of onvoldoende actuele informatie of dat door de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie niet de juiste gevolgtrekkingen werden gemaakt.

Waar verzoeker opmerkt dat de Raad subsidiaire bescherming heeft toegekend aan verzoekers uit Maidan Wardak met bijzonder kwetsbare profielen, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de zaken waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie of concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de bovenstaande analyse met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier en in bronnen waarvan de referentie werd opgenomen in de bestreden beslissing.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN